

2016 VENI SANCTE HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

Teremtő Lélek, szállj reánk,
ragyogd be lelkünk, tiszta láng,
ki alkotsz, éltetsz szíveket,
hozd nekik bő kegyelmedet!

Kit úgy hívunk: Vigasztaló,
kit ad nekünk az Alkotó,
te élő forrás, égi láng,
szent kenet, égből szállj le ránk!

Te, hét ajándék kútfeje,
Atyánk kegyelmes jobb keze,
az Úr erős ígérete,
sugalmas ajkak ihlete.

Gyűjtsd meg szemünknek fényedet,
és szállj szívünkbe, Szeretet!
Ha testünk gyarló, s lankadunk,
légy mindig éber gyámolunk!

Űzd messze tőlünk ellenünk,
szent békességed add nekünk;
te jársz, vezér, utunk előtt,
veszélytől védjen szent erőd!

Add, ismerjük meg az Atyát
teáltalad, és egy Fiát:
és kettejüknek Lelke, te,
örökre légy lelkünk hite! Ámen.

Évkezdő gondolatok

A kezdethez több mondás és gondolat is kapcsolódik. „Minden kezdet nehéz.” „Jó kezdés fél siker.” Egy ki-

nai bölcs mondás szerint: „A kilenc emeletes tornyot egy sor téglával kezdik építeni. Az ezer mérföldes utazás egy lépéssel kezdődik.” A kezdet valóban nehéz, de mindig van egy kezdeti különleges energia is, merjük kimondani a kezdet kegyelme. Így indult maga az egyház is pünkösdkor, így indult egy-egy szerzetesrend nagy lendülettel, vonzással, fénnel...

A mi életünknek is vannak kezdetei: születés, keresztelés, iskolás kor, házasságkötés... És vannak visszatérő kezdetek, mint pl. az újév vagy éppen egy új tanév, új plébániai év. Mit is kezdjünk ezzel az új tanévvel?

Hogyan irányozzuk be, hogy előre haladjunk, hogy növekedjünk?

Szent Pál apostol szavai jutnak eszembe, ezzel kezdtük a nyári lelki gyakorlatunkat is. *„Mint Istennek szent és kedves választottai, öltsetek magatokra az irgalmasságot, a jóságot, a szelídséget és a türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássa- tok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen. Ahogy az Úr megbocsátott nektek, ti is bocsássa- tok meg egymásnak. Legfő- ként pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke. S Krisztus békéje töltsen be szíveteket, hiszen erre vagytok hivatva, egy testben.”* (Kol.3.12-15)

Gyermekeinket tanító kedves Tanárok!

Ma az egyik lányunk sírva átadott egy levelet. Elolvastam és arra gondoltam, hogy megosztom veletek. Ez a kislány nagyon aranyos, okos gyermek, szeretetreméltó, három éves korától neveljük, de ma sok – sok rossz jegyet kapott szinte mindenből, és bár még csak ötödikes, a nyakamba borulva, zokogva mondta, hogy el akar menni világgá, ő többet iskolába nem fog menni!

Mi papok, a templomainkban keservesen tanulunk egy nagyon fontos leckét! Erőből, muszájból nem jönnek az emberek a templomba, durva kiabálással még Istenhez sem lehet elvezetni a mai embert! Szabadság van, s nekünk tudomásul kell vennünk, hogy a demokráciában csak szép régi hagyományból, a pokoltól való félelemtől üzve már nem hallgatják az emberek a papokat, nem mennek Istentiszteletre! Az emberek oda mennek ahol szeretik, megbecsülik őket, ahol a pap, a lelkes ízletes, érthető, tápláló, tiszta lelki étellel várja őket!

Amerikában jártam és döbbenet láttam, hogy egyfelől épülnek hatalmas több tízezer embert befogadó templomok, másfelől gondolkodás nélkül adnak el és bontanak le Isten tisztelőit szentelt épületeket! Az egyik hatalmas nem rég épült templomnak a parkolója öt hektár, és mikor ott jártam tele volt autókkal, de ugyanakkor azt is elmondhatom, hogy csak Clevelandben, abban az évben mikor a Szent Imre templo-

mot a püspökség bezárta, még másik 54 római katolikus templomra is lakat került! A szabadság azt jelenti, hogy a teli templomért fáradni kell! A lelkészeknek, plébánosnak sokat kell gondolkodni, dolgozni, szervezni, hogy a keresztény értékek felkerüljenek a mai világ hatalmas svédasztalára!

Biztos vagyok benne, hogy előbb – utóbb a tanárok is meg kell tanulják ezt a keserves leckét! Muszájból,

erőből nem fognak a gyerekek iskolába járni, még kevésbé figyelni, szorgalmasan tanulni! A szülők vaszigorral már nem küldik a gyerekeiket iskolákba, s az állami hatóság sem fog minden iskolának erővel diákokat toborozni! Az a tanár, aki nem tudja a gyerekeket

kedves, őszinte szeretettel, igaz bölcsességgel, használható tudással megvendégelni, az bármennyire is fáj, egyedül marad! Rá kell ébredni, hogy kiabálással, kegyetlen rossz jegyekkel, büntetésekkel sajnos a tanár csak kiirtja maga alól a gyermekeket, osztályát szétveri, iskolájának kapujára ő maga teszi fel a lakatot!!!

Amerikában jártam olyan iskolá-

ban, ahol 40-60.000 dollárt fizettek egyetlen tanévért a szülők! Sokan a házuk mellett ingyen taníttathatnák a gyerekeiket, és mégis autóval elviszik a kilencven percre lévő másik iskolába, és természetesen délután utána is mennek!

Döbbenetes, autózik napi hat órát az édesanya, fizet a gyermek oktatásáért, mert neki nem mindegy, hogy milyen iskolában, kik tanítják az ő gyermekét!

A szabad világ eljön, eljött hozzánk is! Mi papok munkánkkal, hozzáállásunkkal

döntünk a templomaink sorsa fölött! A tanárok, pedagógusok ugyanígy döntenek a saját állásuk, iskolájuk jövője felett! Tet-

szik, nem tetszik, ha intézményeinket népünk javára fent akarjuk tartani, akkor meg kell tanulnunk Jézus Krisztus útján járni! A mesterünk nagypéntek után átdöfött szívvel, átdöfött kézzel a galileai tenger partján tüzet

rak, halat süt és meghívja átfázott, hitből, reményből, bizalomból, emberségből megbukott tanítványait reg-

gelire! Jósággal, szeretettel megkérdi Pétert: mondd, szeretsz te engem? Ha nem tudunk a tanítványaink szívébe őszinte, tiszta vágyat ébreszteni az imádság, a tanulás, a templomba, iskolába járás iránt, akkor lehet, hogy igazunk lesz, de egyedül maradunk!

Miért írtam meg ezt a levelet? Mert bízok az Isten teremtette emberben!! Mert hiszem, hogy minden emberben ott van a tudás iránti oltahatatlan szomjúság! A kis baba ezért nyissa ki a szemét, ezért indul el, szólal meg, és kíváncsiságból nyújtja a kezét minden felé! Ez Isten drága ajándéka! Nagyon szeretném, ha jósággal, érdekes órákkal, bölcs pedagógiával a gyermekek szívéből fel tudnánk fakasztani ezt a tudás iránti őszinte szomjúságot, mely ha felfakad, az iskola, a gyermeknek is, a tanárnak is örömteli otthonává válik!!! Hiszem, hogy Erdély sok-sok oktatási központjában ez így is van, arra kérek, hogy imádkozzunk, iskoláink ne csak a kérlelhetetlen tudás, hanem a jókedvű, kacagó gyermekek otthona is legyenek!

Kisebb testvéri szeretettel:

Csaba testvér

Mindenható Isten, mennyei Atyánk,
Aki híveid szívét a Szentlélek megvilágosításával tanítod, add kérünk, hogy ugyanazon Szentlélek segítségével helyesen gondolkodjunk és vigasztalásának mindig örvendjünk. A mi Urunk Jézus Krisztus által.
Amen

Irgalmasság éve

Mi a Szentév üzenete?- „Isten a Szeretet” (1Jn 4,16) Ő határtalanul szereti az embert. Irgalmas, megbocsát, életét adja. Ennek bibliai szimbólumai: Az irgalmas atya és az irgalmas szamaritánus. Meghív, hogy mi is így tegyünk: Bocsássunk meg szívből mindenkinek, és vállaljunk áldozatokat embertársainkért! Akik befogadtuk ezt az üzenetet, szeretnénk elindítani egy világméretű kiengesztelődést. Új elkötelezett-séggel forduljunk a szegények és a szenvedők felé. Egy szolidárisabb világot akarunk építeni. Álom ez? - Reményünk szerint megvalósítható - ha elkezdjük, és segítjük egymást ezen az úton.

Őszinte vágyam, hogy a keresztény nép a Jubileum ideje alatt elmélkedjen az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről. Ez az egyik módja annak, hogy lelki ismeretünk - mely gyakran elszunnyad a szegénység drámája előtt - fölébredjen, és egyre mélyebbre hatoljunk az evangélium szívébe, ahol a szegények az isteni irgalmasság különleges kedvezményezettjei. Jézus igehirdetése elénk állítja az irgalmasság e cselekedeteit, hogy fölmérhessük, vajon az ő tanítványaiként élünk-e, vagy sem.

Nem menekülhetünk el az Úr szavai elől, mert ezek alapján ítélnék majd felettünk: Adtunk-e enni az éhezőknek, áldoztunk-e időt a betegek ápolására (vö. Mt 25,31-45)?

Ugyanígy megkérdezik majd tőlünk, segítettünk-e megszabadulni a kétségektől, ott voltunk-e a magányos és gyötrődő ember mellett, megbocsátottunk-e a minket megbántóknak?”

(Ferenc pápa: Misericordiae Vultus 15.)

Az irgalmasság testi cselekedetei:

- jóllakatni az éhezőket
- megitatni a szomjazókat
- felöltöztetni a ruhátlanokat
- befogadni a jövevényeket
- ápolni a betegeket
- meglátogatni a rabokat
- eltemetni a halottakat

*

Az irgalmasság lelki cselekedetei:

- jó tanáccsal ellátni a bizonytalanokat
- tanítani a tudatlanokat
- inteni a bűnösöket
- vigasztalni a szomorkodókat
- megbocsátani a bántásokat
- türelemmel elviselni a kellemtelen embereket
- imádkozni élőkért és holtakért

A tékozló fiú története.

(Rembrandt festménye alapján)

Az Irgalmasság Szentévének egyik legjellemzőbb bibliai története a Tékozló fiúról szóló elbeszélés Lukács evangéliumából (Lk 4). Ennek talán leghíresebb ábrázolása Rembrandt képe. A híres lelki író, a holland Henri Nouwen gondolataiból hozunk egy részletet:

A fiatalabb fiú (a „Tékozló fiú” történetében, vö. Lk 15.) távozása sokkal sértőbb cselekedet, mint amilyennek első olvasatra látszik. Szívtelen visszautasítása ez az otthonnak, ahol született és ahol táplálták, szakítás a legbecsesebb hagyománnyal, melyet féltve őriz a nagyobb közösség, melynek a fiú is része volt. Amikor egy távoli országba megy, egy generációkon keresztül szent örökségként áthagyományozott élet-, gondolkodás- és cselekvésmóddal való drasztikus szakításról beszél. Több ez, mint tisztelenség, ez a család és a közösség nagy becsben tartott értékeinek elárulása. A „távoli ország” az a világ, ahol minden, ami otthon szentnek számít, értékét veszti.

Tékozló fiú vagyok minden alkalommal, amikor ott keresem a feltétlen szeretetet, ahol az nem található. Miért veszem egyfolytában semmibe azt a helyet, ahol az igaz szeretet található, és keresem olyan kintartóan máshol? Miért megyek el újra és újra otthonról, ahol Isten gyermekének, Atyám szeretett Fiának hívnak? Állandóan meglepődöm azon, ahogy Isten ajándékait –

egészségemet, intellektuális és érzelmi képességeimet – sorozatosan arra használom, hogy jó benyomást tegyek az emberekre, helyeslést és dicséretet vívjak ki, s hogy jutalomért versenyezzek, ahelyett, hogy Isten dicsőségére fejleszteném őket tovább?

A fiatalember, akit apja a karjában tart és megáld, szegény, nagyon szegény ember. Önhitt, sok pénzzel a zsebében hagyta el otthonát, és eltökölte, hogy saját életét fogja élni távol apjától és kö-

zösségétől. Üres kezekkel tért vissza, eltékozolta mindenét: pénzét, egészségét, becsületét, jó hírét. Fejét leborotválták mint a rabét, kinek neve helyett száma van. A sárgásbarna, szakadozott alsóruházat éppen csak takarja kimerült, megviselt testét, melyből minden erő elszállt. Talpai hosszú és megalázó utazásról mesélnek. Bal lába, mely kicsúszott a saruból, sebhelyes. Jobb lába, melyet csak részben borít a szétnyútt saru, szintén szenvedésről és nyomorról árulkodik. A kisemmizett férfinak nincs már semmije.

Az idősebb fiú a hazatérő fiát ölelő apától jobbra álló férfi. Az apára néz, de nem örül. Karjait nem nyújtja előre, nem mosolyog, nem fejez

ki üdvözlést. Egyszerűen csak ott áll, és úgy tűnik, nem is akar közelebb jönni. Bár igaz, hogy a festmény központi eseménye a „visszatérés”, azonban nem a vászon közepén helyezkedik el. A kép bal oldalán zajlik, míg a magas, komor, idősebb fiú a jobb oldalt uralja. Nagy, üres hely választja el az apát és az idősebb fiút, ami feszültséget kelt és feloldásra vár. A fő szemlélő távolságot tart, és láthatólag nem hajlandó részt venni az apai üdvözlésben. Mi zajlik a férfi belsejében? Mit fog tenni? Közelebb jön-e, hogy átölelje öccsét, ahogyan apja tette, vagy dühösen és elégedetlenül elmegy?

Az apa hazatérő fia fölé hajol. Az idősebb fiú mereven áll, és ezt a testtartást csak hangsúlyozza a kezében tartott hosszú bot, mely a földet éri. Az apa előrenyújtja kezét,

és áldón érinti meg a hazatérőt, míg a fiú összekulcsolja, és mellkasa közelében tartja kezét. Mindkét arc meg van világítva, de az apa arcáról a fény keresztül-folyik egész testén – főleg a kezein –, és ragyogó melegség dicsfényébe vonja a fiatalabb fiút. Az idősebb fiú arcán azonban a fény hideg és körül-

határolt. Alakja a sötétben marad, összekulcsolt kezei árnyékban vannak. A példázatot, amelyet Rembrandt megfestett, úgy is nevezhetnénk, hogy „Az elveszett fiúk példázata”. Nemcsak a fiatalabb fiú veszett el, aki otthonát elhagyva távoli országban kereste boldogságát, de aki otthon maradt, abból is elveszett ember lett. Külsőleg mindent megtett, ám belsejében elcsatangolt apjától. És az apa az idősebbik fiú elé is ugyanúgy kimegy, mint a fiatalabb elé. A fiú, bántó és keserű szemrehányásaira nincs visszavágás vagy vádaskodás. Az apa nem védekezik, még csak megjegyzést sem fűz az idősebbik fiú viselkedéséhez. Azzal, hogy azt mondja: „te mindig itt vagy velem”, túllép mindenfajta értéktéleten, hogy fiával való bensőséges viszonyát hangsúlyozza. Az apa mindenét megosztotta vele, mindennapi élete részesévé tette, nem tartott vissza tőle semmit. „Mindenem a tiéd”, mondja neki. Így hát az apa mindkét fiának teljesen és egyenlő mértékben kínálja fel őszinte és határtalan szeretetét.

Az Atya. „Rembrandt szándéka teljesen eltért attól, hogy Istent úgy ábrázolja, mint aki a bölcs, öreg családfő szerepében tetszeleg. Minden a kezekkel kezdődött. A két kéz meglehetősen különböző. Az apa bal keze, mellyel a fiú vállát érinti, erős és izmos. A széttárt ujjak befedi a tékozló fiú vállának és hátának egy nagy részét. Úgy tűnik, ez a kéz nemcsak érint, hanem erejével meg is tart. Van ugyan gyengédség abban, ahogyan az apa bal keze megérinti a fiút, de ezzel együtt biztos

fogás is járul hozzá. - Mennyire más az apa jobb keze! Ez a kéz nem tart vagy fog, ez a kéz kifinomult, lágy és nagyon gyengéd. Az ujjak közel vannak egymáshoz, és eleganciát sugároznak. A kéz gyengéden nyugszik a fiú vállán. Simogatni, vigaszt nyújtani és megnyugtatón vágyik. Ez anyai kéz.

Amint felfedeztem az apa két keze közötti különbséget, egy új jelentésvilág tárult fel előttem. Az apa nem egyszerűen egy nagy pátriárka, hanem apa és anya is egyben. Egy férfias és egy nőies kézzel érinti meg fiát. Az apa megtart, az anya simogat. Az egyik megerősítést ad, a másik vigasztal. Valóban Isten ő, akiben férfiség és nőiség, apaság és anyaság teljes mértékben jelen van. A gyengéden simogató jobb kéz Izajás próféta szavait visszhangozza számomra: *„De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledkeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad. Nézd, a tenyeremre rajzoltalak.”*

Meg kell vallanom, eddig nem voltam képes teljesen megszabadulni egy valamelyest fenyegető és félelmetes Atyaisten képzetétől. Isten rám irányuló szeretetét valamiképpen korlátozta Isten hatalmától való

félelmem, és bölcsebbnek tűnt a távolságtartás, még akkor is, ha hevesen vágytam a közelségére. Tudom, hogy számtalan emberrel osztozom ebben a tapasztalatban. Láttam, hogy kortól, vallástól és életstílustól függetlenül milyen sok ember gondolkodását és érzésvilágát bénítja meg a félelem, hogy Isten bosszújának és büntetésének áldozatává válnak. Ez az Istentől való bénító félelem az emberiség egyik legnagyobb tragédiája.

Rembrandt festménye segített abban, hogy elengedjem az Atyától való minden félelmemet, hogy hasonlatossá válhassak hozzá. Mindaddig, amíg az Atya félelmet kelt, kívülálló marad, és nem lakozhat bennem. De Rembrandt, aki a legsebezhetőbb állapotában mutatta meg nekem az Atyát, hozzásegített ahhoz, hogy tudatosítsam magamban: végső hivatásom valójában az, hogy az Atyához váljak hasonlatossá, és mindennapjaimban éljem meg isteni együttérzését.

Bár én vagyok mindkét fiú, nem az a feladatom, hogy fiú maradjak, hanem hogy az Atyává váljak. Egyetlen szülő sem vált apává vagy anyává anélkül, hogy először valaki fia vagy lánya ne lett volna, de minden fiúnak és lánynak tudatosan kell döntenie amellett, hogy túllép gyermekkorán, és apává, anyává válik mások számára. Nehéz és magányos lépés ez - különösen a történelemnek ebben a szakaszában, amikor olyan nehéz jó szülőnek lenni -, de elengedhetetlen feladat számunkra.”

(Henri Nouwen: A tékozló fiú – részlet)

Új és megújuló iskoláink

A Gondviselés ajándéka, hogy az Egyházmegye iskoláinak nagy családja növekszik. Szeptembertől a Gödi Búzaszem iskola, az EKIF vezetésével végzi munkáját. Terveink szerint jövőre újabb iskolák csatlakoznak hozzánk. Szeretnénk Katolikus iskolát indítani Dunakeszin és Fóton. Veresegyházon Gimnáziumot indítunk, amelynek az alapkövetése szeptember 1.-én volt.

–Miért akarunk új iskolákat indítani? Azért mert Isten szava indít bennünket: „Hajtsátok uralmatok alá, műveljétek .. a Földet”. Szent István király Bencés szerzeteseket hívott hazánkba, akik először a föld művelésére tanították az embereket, azután önmaguk művelésére. A kultúra csodálatos elindítói voltak. „Ora et Labora”-imádkozzál és dolgozzál. „Tartsd meg a rendet , és a rend megtart - téged”.

–Milyen iskolát szeretnénk indítani? Olyat, amely „ sziklára” épül. Szilárd alapokat, értékeket ad tovább. A megélt evangélium ilyen érték. –Olyan iskolát szeretnénk, ahová a diákok is, tanárok is örömmel járnak, mert a Jézussal való találkozásból öröm fakad. –Olyan iskolát szeretnénk, ahol a diákok talentumai, Istentől kapott képességei kibontakozhatnak. –Olyan iskolát szeretnénk, ahol először az emberségben növekszünk, és erre a természetes alapra épül rá a kegyelmi, természetfeletti élet. –Ehhez kérjük mindenki imáját.

–Tibor atya -

ALAPÍTÓ OKIRAT

Veresegyházi Katolikus Gimnázium

Az Úr 2016. esztendejében.

Őszentsége I.Ferenc pápasága alatt,
amikor a váci egyházmegyét
főtisztelendő Dr Beer Miklós püspök
úr kormányozza, a veresegyházi
egyházközséget Molnár Zsolt
plébános vezeti. Veresegyház
polgármestere Pásztor Béla.

*

A veresegyházi Önkormányzat és a
Váci Egyházmegye Katolikus
Iskoláinak Főhatósága közös
kezdeményezésére ünnepélyesen
elhelyezzük az itt építendő Katolikus
Gimnázium alapkövét.

*

Az iskolát az Önkormányzat és a
Váci Egyházmegye közösen építi fel.
Az iskola fenntartója a Váci Egyház-
megye.

*

A veresegyházi katolikus közösség-
nek 1790-ben?? épült az első iskolá-
ja, amely 1948-ig, az egyházi iskolák
államosításáig működött egyházi
fenntartás alatt. A Váci Egyház-
megye érzékelve az idők jeleit és
látva Veresegyház fejlődését, az
Önkormányzattal egyetértésben úgy
döntött, hogy 2017 szeptemberében
Katolikus Gimnáziumot indít a
városban. Mivel az előző katolikus
iskola védőszentjei Árpádházi
Szent Erzsébet és Szent Imre voltak,
a Gimnáziumot az Ő oltalmukba
ajánljuk.

Az iskolát Zsigmond László
építésmérnök tervezi .
Ezzel az alapkőletétellel elindítjuk
ennek a Gimnáziumnak a
megvalósulását amely Veresegyházon
a Fő utca 118. szám alatt épül.

A Gimnázium szervező
igazgatójának felkértük
Prehodáné Nagy Évát.

*

Épüljön ez az iskola Isten
dicsőségére. Terjedjen általa a
békesség evangéliuma. Szolgálja a
város kulturális fejlődését, az
evangelizáció ügyét.

-2016 szept.1.-

A BALASSAGYARMATI SZENT IMRE KERESZTÉNY ÁLTALÁNOS ISKOLA, GIMNÁZIUM ÉS SZAKKÉPZŐ ISKOLA ÉPÜLETÉNEK ÁTADÁSA, MEGSZENTELÉSE

Az iskola kisdíákjainak kulturális
műsorával kezdődött az Ady úti
épület átadása.

Ezt követően Lavaj Árpád igazgató

úr köszöntötte a megjelenteket. Dr.
Csáki Tibor, az EKIF főigazgatója
megköszönte a Szalézi szerzetes
közösség elöljárójának, hogy a kol-
légium épületet az Egyházmegye
számára átadta.

Másfél évvel ezelőtt kezdődtek a
munkálatok. Energetikai pályázatból
megújult az iskola külsője. Az Egy-
házmegye saját beruházásból a
kollégiumban 8. tantermet alakított
ki. Ezentúl az alsótagozatos diákok
ebben az épületben tanulhatnak.

A főigazgató szavai után Dr. Palko-
vics László Oktatásért Felelős Ál-
lamtitkár úr köszöntőjét hallhattuk.

Ez után került sor az épület ün-
nepélyes átadására.

Az ünnepséget Dr. Beer Miklós
Váci Püspök beszéde zárta. A
Püspök atya megköszönte az
épület felújításának lehetőségét az
illetékesnek , illetve köszöntötte a
pedagógusokat és a gyermekeket.

- 2016 szept. 6. -

Pécsi Rita

(A nyári igazgatói lelkigyakorlat előadója, a szeptembertől induló pedagógus és vezető-képző tanára)

"Az oktatás szinte minden szintjén dolgoztam; óvodát, iskolát alapítottam és vezettem; egyetemen általános módszertant oktattam leendő tanároknak; tankönyvet, taneszközt írtunk édesapámmal; művészetpedagógiából doktoráltam.

Amatőr egyházi kórus karnagya is vagyok, a pécsi Bazilikában minden vasárnap reggel 8 órakor éneklünk.

Neveléskutatóként a személyiség hatékony fejlesztése, az érzelmi intelligencia humán tökévé alakítása érdekelt. Legjobban tehát az, hogy hogyan tanítsunk-neveljünk úgy, hogy ne csupán ismereteket, hanem életet alakító tudást és tapasztalatot adjunk át. Ezért tanultam és tanítottam zenét, retorikát, pedagógiai pszichológiát, stratégiai és projektmenedzsmentet, üzleti kommunikációt, általános és szakdidaktikát, nevelést, nevelés- és módszertant is, és hasonlóképpen nevelési, önnevelési, életvezetési témájú előadásokkal járjuk férjemmel az országot.

"A nevelés az Élet szolgálata" – ezt vallom, ennek módjait kutatom, keresem feleségként az önnevelésben, anyaként, tanárként és pedagógiai kutatóként is.

Mindezt leghitelesebben és legelevenebben a Schönstatt nevelési mozgalom alapítójánál, Josef Kentenichnél találtam meg. 1991 óta tartozunk a Schönstatt családmozgalomhoz."

Az érzelmi intelligencia (EQ)

Mint az értelem, úgy az érzelem is sajátos, összetett adottság- és készségegyüttes. Az előzőt IQ-nak, az utóbbit EQ-nak (Emotional Quotients), érzelmi intelligenciának nevezzük. Ez is, mint a jobban ismert IQ, fejleszthető. Sokan a szív intelligenciájának vagy egyszerűen jellemnek is nevezik. Kiteljesedése azonban nem automatikus – mint például az ember biológiai érése –, hanem tudatos nevelői munka eredménye. Ha ez elmarad, akkor a képesség-csírák elsovadnak, elhalnak!

Az EQ a személyiség készségeinek mintegy a 80%-át teszi ki. A szervezett oktatás során szinte csupán véletlenszerűen fejlődik, hiszen az iskolai idő kb. 80%-át az IQ fejlesztésével töltjük. Pedig az EQ-készségek legfőbb szerepe, hogy jól alkalmazzuk az ismereteinket. Itt dől el, hogy amit tudunk, azt mire fogjuk használni, vagy hogy egyáltalán alkotó módon tudjuk-e felhasználni a felhalmozott tudást.

Ilyenek például az érzelmek felismerése, képesség a megrendülésre, a felszabadult öröme stb., vagy a kíváncsiság, érdeklődés, motiváció stb., és a társas készségek is – kooperáció, vezetés stb.

Fontos megjegyezni, hogy ezek nevelhetők és fejleszthetők (lennének!). Ennek ellenére bizony számtalanszor úgy kezeljük őket, mintha sorsszerű, velünk született adottságokról lenne szó!

Hogyan nevelhető, fejleszthető az IQ és az EQ?

Az értelmi intelligenciát másképpen kell fejleszteni, mint az érzelmi intelligencia készségeit.

Az értelmi készségek (IQ) fejlesztési módja: magyarázat, megértés, belátás. Ezzel szemben az EQ készségei magyarázattal, belátással nem fejleszthetők. Pedig legtöbbször ezt gondoljuk. Például: *„Igazán jobban menne a matek, ha egy kicsit érdeklődőbb volnál!”* De ki tudja magában az érdeklődést parancsra felszítani? *„Nem veszed észre, hogy átgázolsz mindenkin? Legyél már kicsit együtt érzőbb!”* stb. – hallani sokszor. Téves módszerekkel próbáljuk az érzelmi intelligencia készségeit megtanítani. *„Prédikálunk”* róluk. *„Hogy lehet így viselkedni, amikor már százszor megmondtam?”* Kétszázszor is megmondhatjuk, mert az EQ-készségek belátásos úton nem nevelhetők!

Akkor hogyan? Átélt élménnyel, megélt mintával, tapasztalattal, alkotó tevékenységgel. Érzelmi megérintettség nélkül nincs fejlődés. Ez a mozgásfejlődéshez hasonlít talán legjobban, amiről mindannyian sok tapasztalattal rendelkezünk. Az úszás mikéntjét sokáig magyarázhatom, ha a gyermek nem tapasztalhatja meg „igazi” vízben, még hozzá sokszor, néha el-elmerülve, akkor nem jut semmire. Vagy: amikor a baba járni tanul: nem magyarázzuk neki, hogy hogyan kellene, azt sem mondjuk, hogy *„indulj, meglátod, hasznos lesz! Az életnek tanulsz...”*

Ehelyett mi történnik? Sok jó mintát lát. „Mindenkinek akit szeret, jár!” Az érzelmi tanulás során is hatalmas jelentősége van a mintának. Mindenki keresi ezt, s ha egy gyerek csak magyarázatot kap, akkor számára az lesz a mérvadó, amit például a tv-ben látott, mert érzelmileg az érintette meg. Krízishelyzetben viszont nem az értelem szerint döntünk, hanem a belénk ivódott mintákat követjük!

A mama elérhető, kedvesen hívogatja őt: gyere! „Kinézi” belőle a teljesítményt, s ha kell, szinte észrevétlenül segít.

A következő fokozat: a sokszori elesés. De, minden kicsi sikert óriási örömezés, biztatás követ: *„Ügyes vagy, gyere! Sikerülni fog! Felhívjuk a nagymamát!”* – És ugye egyszer sem mondjuk neki: *„Már ezerszer megmondtam, hogy állva kellene maradnod! Figyeld oda! Egyensúlyozz!”* Szabad tehát tévedni is! Kell a folyamatos megerősítés, a különböző „terepeken” szerzett tapasztalatok által!

MIÉRT ILYEN KÜLÖNLEGES A SCHÖNSTATT-PEDAGÓGIA?

- Profetikus és zseniálisan egyszerű
- Az egész ember kiteljesedését képes szolgálni, maximálisan Ember és Lélekbarát
- Univerzális formátumú: gyermek, fiatal, felnőtt, családban vagy egyedül élő, növendék és nevelő kölcsönös egymásra hatásának mestersége és művészete
- Bátran építhetsz rá, hiszen „tapasztalat - hegyeken” nyugszik és a legmodernebb pedagógiai, pszichológiai, teológiai, filozófiai, idegélet-tani, szociológiai kutatások eredményét ötvözi úgy, hogy szóhoz jut a Lélek, a Kinyilatkoztatás, a nagy nevelők és szentek egyaránt
- Szemléletmódot nyújtva az újkori élet új problémáira válaszol
- Az „eszme és az élet násza”, hiánypótló híd
 - tudomány és tapasztalat
 - hit és élet
 - egyén és közösség
 - elmélet és gyakorlat
 - törvények és szabadság
 - hagyomány és eredetiségközött.
- Maximálisan az élet által vezérelt folyamat - a mindennapokon át vezet, az emberben lévő eredeti személyiséget formálja ki.
- Korszerű, de nem korhoz ragadt

• Világnézettől függetlenül hatékony, ugyanakkor mélységesen keresztény gyökerű

• Nem aprózza el önmagát, hosszú távú nevelési célokat valósít meg, mégis mindenki számára „itt és most” elérhető eszköztárat is kínál

"Valóban boldog az az ember, aki ezt a nevelési szemléletet működtetni képes, mert ezáltal életet teremt."

Josef Kentenich rendszere valójában öt alapérték köré rendeződik, amelyek mint a kerék 5 küllője, mozgásba lendítik, a kiteljesedés felé viszik a személyiséget.

I. LÉLEKMOZGÁS

A személyiség belső mozgását kísérlük, ösztönözzük. Ezek a legalapvetőbb nevelési ismeretek, utak, módszerek, szabályok, törvényszerűségek. Hogyan működik az ember? Mit tehetünk az öröklött tulajdonságokkal, hogyan fejleszthetők a készségek, az egyes életkoroknak mi az életfeladata? Amire az „Időablak” nyitva van: ahol a legintenzívebb a mozgás, ott a legfejlődőképebb az ember, ezt belső öröm is segíti. „Ez az, ami mostanában a legjobban érdekel.” - érzése. Ez természetesen életkoronként más- és más nevelői hozzáállást, nevelési módszereket, környezetet igényel.

Az élet növekedésének 3 alaptörvényét mindenkor figyelembe véve:

- A. Belülről, saját ritmusában
- B. Lassan
- C. Organikusan, egyidejűleg, de nem egyenlő mértékben

II. BIZALOM

Légkör, amiben egyáltalán lehetséges a változás. Az állandó kontroll, számonkérés, szigorú szankciók pesszimista pedagógiája helyett kiismerni, kihallani a növendék személyiségében rejlő, mozgásban lévő értékeket és ennek „kifutópályát” kínálni. Nem mellőzi a fegyelmezést, a rendet, a hiteles nevelői tekintélyt, de mindezt a bizalom eszközeire, a szeretetre, a megelőző nevelés módszereire támaszkodva éri el. Ehhez természetesen szükség van a kölcsönös kötődés kiépítésére, ami csakis a bizalom légkörében jöhet létre. A bizalomban fogant elvárás abból indul ki, hogy erre a növendék megbízhatósággal és ráhagyatkozással válaszol. Ez nagyfokú szabadságot is feltételez, természetesen nem a kényszer irányítja, de a kifejlődő önállóság és döntésképeség alapfeltétele is ebben a nevelői szemléletben gyökerезik.

III. KÖTÖDÉS

Ez teremti meg a személyes növekedés dinamikus feltételeit. Az ember nem képes egészségesen élni kötődések nélkül, és hosszú távon hatékony nevelés sem jön létre kötődés nélkül. Tehát J. Kentenich éppen ebben válaszolta meg kora - és korunk- egyik legsürgetőbb nevelői kihívását, a gyökértelenséget és kötődésképtelenséget.

Szerint azért hiányoznak a kötődések társadalmunk minden szintjén, mert elfelejtettük a módját, ezen felül pedig a modern ember számára a - tévesen értelmezett - szabadság a maximális függetlenséget jelenti.

Így aztán újra segíteni kell megtalálni azokat az utakat, ahogyan szabadon igent tudunk mondani az építő kapcsolódásokra és felismerjük a beteges függőséget okozó görcsöket. Ma ezzel a területtel a társas intelligencia kutatása foglalkozik legintenzívebben, amelynek eredményeit minden haladó vezetéselmélet, pedagógia, szociológia, és a pszichológia is igyekszik mindjobban felhasználni.

A kötődéseink tulajdonképpen a gyökereink: mindaz, ami a környezetemhez való kapcsolódást segíti: szokások, kapcsolatok, kultúra, nemzet, közösség, barátság, család. A külső kötődés belső atmoszférát teremt, ami stabilitást nyújt a folyamatosan változó, átalakuló környezetben. Kentenich sok vonatkozásban idézi Don Boscot: *„A nevelők szerető emberek, akik soha nem térnek le a szeretet útjáról.”*

A kötődésképeség az emberben egy olyan hálót, szövetet alakít ki, ami teherbíróvá teszi őt a növekedés és a feszültség/krízis szükség-szerű változásaiban.

IV. SZÖVETSÉG

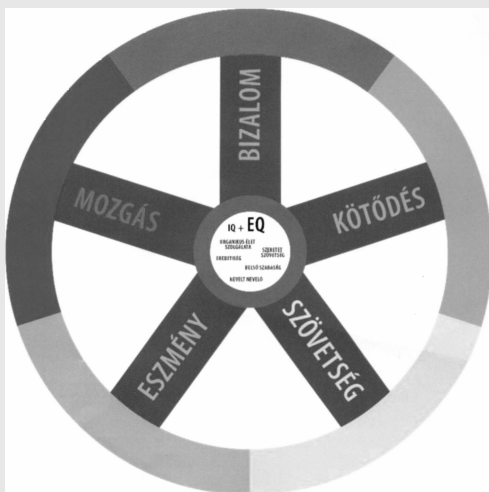
Mindenki lelkében él egy erős gyógyódás egyre többre és többre, ez azonban állandó elégedetlenségben is kifejeződik. Erre a végtelenség utáni vágyunkra az igazi válasz az Istennel való mély kapcsolat lehet. Ezt Isten maga kínálja fel az embernek, a Szövetségpedagógia pedig az ide vezető út megtalálásában segít. A szövetségi mélységű minőségi kapcsolat építésének, megélésének, megtartásának módjait ter-

mészetes kapcsolatainkban is átélhetjük. Ez a nevelés tulajdonképpen a természetes kapcsolatok fölemelése, beteljesítése. Ilyen kapcsolódás a házasság, sokszor a barátság, de bizonyos értelemben szövetségben vagyunk a nevelőtársakkal is, gyermekünkkel, ill. elhunyt szeretteinkkel, szentjeinkkel, védőangyalainkkal is, és kitüntetett mértékben a Szűzanyával, a nagy Nevelővel, aki a szeretetszövetségben segít minket abban, hogy természetes és természetfölötti szövetségekben éljünk. A Szövetségpedagógia tehát a Kötődéspedagógia transzcendens dimenziója. A véges ember bensőséges, kölcsönös dialógusra épülő személyes szövetsége a végtelen személyes Istennel. A mai modern pedagógiában is hiánypótló ez a szegmens, amely ilyen gyakorlatiasan képes megmutatni, hogy mit tehetünk ezért a nevelésben kisgyermekkortól a serdülésig és azon túl, az önnevelés területén.

V. ESZMÉNY

Az ember beteljesedését szolgálja. Identitás, egyediség, eredetiség - pedagógia. Az önmagára találás a személyes eszmény megtalálásában és megnevezésében mutatkozik meg. Ez nem más, mint a lélek áldott alapvonása, amely a fejlődés során Isten gyermekének szabadságára megéri. Ez az Isten által

ösztönzött önmegvalósítás egyúttal az eltömegesedés ellen is immunizálja a személyt. Az Eszménypedagógia célja tehát az egyéni alapvonás felfedezése, másképpen fogalmazva az Isten által elgondolt személyiségmaghoz egyre közelebb jutni. Az összesűrűsödött értékek ebben a fejlődési folyamatban kimondhatóvá, ill. szimbolikusan megjeleníthetővé válnak, majd egyre jobban finomodnak, csiszolódnak, végül pedig beépülnek a személyiség legmélyebb rétegeibe is, és ezáltal biztonságot, stabilitást eredményeznek. Meggyőződéssel állíthatjuk, hogykülönösen a modern „folyékony társadalmunkban” ez a belső szilárdság a sikeres és másokat is gazdagító boldog élet előfeltétele.

Vezetői és nevelői továbbképzés:

szept. 23. október 21. november 18 – 19.

február 3. március 3. március 31.-ápr. 1.

helyszín: Vác, Regőczy kápolna közösségi terme Rákóczi tér 1/2 9-től – 17.00 ig